

Hóseás szolgálatának ideje: Izráel (az északi királyság) utolsó évtizedei. A könyvben szól Izráelhez és Júdához is: hirdeti az ítéletet és azt is, amikor majd megtérnek és Isten megkegyelmez nekik – mert Isten hűséges és nem hagyja el a hűtlen népét sem.

Isten Igéje nem csak azokhoz szól, akik abban a korban éltek. Nekem is szól, nekem is meg kell értenem, hogy miért van pere az Úrnak velem.

Izráel attól fogva, hogy elszakadt Júdatól, elszakadt az Úrtól is: bálványokat kezdtek imádni. A lázadás tudatos volt: a pusztai vándorlás idejében történt elfordulást másolták le. (Aranyborjú, „ez a te istened, aki kihozott Egyiptomból”). Isten mégsem hagyta el őket. Küldött prófétákat; utoljára Ezékiás küldött hozzájuk követeket, hogy térjenek meg. Izráel megmaradt a hűtlenségben – Isten pedig megmaradt a hűségben: az Önmagához, a szavához és a szövetségéhez való hűségében. Ragaszkodik ahhoz és hirdeti, hogy a törvényével „az életet és a halált” adta elénk, és végig hívja az embert, hogy „válaszd az életet”.

Ezekben a versekben az elszakadás következményeiről („gyümölcseről”) van szó: hogyan „él” az ember Isten ismerete nélkül. Az itt leírt bűnök: gyilkolnak, lopnak, paráználkodnak... ebből következnek. Istent nem ismerve nincs „erkölcsös élet” sem. Ez általában is igaz az emberre, aki „nem méltatta Istent arra, hogy megtartsa ismeretében” (Róm 1,28) – még inkább Isten népére, akiket Ő valamikor elhívott arra, hogy szentek legyenek, mert Ő szent, és mégis „megvetették az ismeretet”, azaz nem voltak kíváncsiak Istenre, nem akarták ismerni Őt, kapcsolatban lenni vele. Minél közelebbi kapcsolatban volt valaki Istennel, annál rosszabb állapotba kerül, ha mégis elhagyja Őt (Lk 11,24–26; 2Pt 2,20).

De Isten ebben a „még rosszabb” állapotban is keresi őket. Kijelenti, hogy azért „búsul a föld” (pusztul a természet), mert elhagyták az Urat, megvetették, istentelenül élnek. Azért beszél erről, hogy megbánják és visszaforduljanak hozzá. Kijelenti, hogy elvesznek, de nem akarja, hogy valóban elpusztuljanak. A papokat felelőssé teszi, mert őmiattuk nem ismerik az emberek Istent. Elmozdítja őket, és nem hagyja, hogy mindenki elveszen. Most még nem hallgatnak Istenre, ezért később megtörténik az ítélet (a fogság), de lesz maradék, aki visszatér és megtér.

Hóseás házassága is ezt mutatja meg: Isten hűségét a hűtlen (parázna) néphez. A gyermekek nevei: „nincs irgalom”, „nem népem” – azoknak szólnak, akik nem akarnak megtérni. A későbbi maradéknak pedig: „Mondjátok testvéreiteknek: Népem! – és nővéreiteknek: Van irgalom!” (2,3 ÚF/1,12 Károli). Vissza is kell vásárolnia a feleségét (3,2) – így a megváltást is megmutatja.

Az, hogy nincsenek kapcsolatban Istennel („nem ismerik”), elég ahhoz, hogy elveszenek. Isten azt kéri számon rajtuk, amit Ő adott nekik (de ők nem fogadták el, nem tartották meg). Nekünk többet adott. Mi nemcsak a törvényben hallottuk, hogy „szentek legyetek”; nekünk nemcsak próféták mondták, hogy „ismerjük hát meg, törekedjünk megismerni az URat!” (Hós 6,3) – mi ezt megkaptuk. Amikor Krisztuséi lettünk, szentek lettünk – megkaptunk mindent ahhoz, hogy így is éljünk. Megkaptuk Isten ismeretét Krisztus arcán (2Kor 4,6). Megkaptuk a Szentlelket, aki bizonyosságot tesz Krisztusról és arról, hogy Isten gyermekei vagyunk, megtanít mindenre, eszünkbe juttatja, amit Jézus mondott – megtanít konkrét esetekben is arra, hogy „mit tenne Jézus” – és tehetem én is azt. Megkaptam az új embert – és fel is kell öltöznöm. Így is sok bűnt követek el, de ismerem a kegyelmet, tudom, mit tett értem Krisztus, visszamehetek hozzá, és erőt kapok a folytatáshoz – a követéshez.

Hós 6,1–2

Jöjjetek, térjünk meg az ÚRhoz, mert ő megsebez, de meg is gyógyít, megver, de be is kötöz bennünket. Két nap múltán életre kelt, harmadnapra föltámaszt bennünket, és élünk majd előtte.